

Kenneth Sandell Henriksen

Kan Åben Dialog redde liv?

ET ESSAY OM ÅBEN DIALOG SOM
RELATIONS- OG NETVÆRKSARBEJDE

INDHOLD	
FORORD	3
KONTEKSTEN	4
PRAKSIS	5
PRAKSISFORTÆLLINGEN	6
PERSPEKTIVERING	9
LITTERATURLISTE	10

Om Psykosociale Replikker

Dansk Selskab for Psykosocial Rehabilitering er etableret for at styrke det psykosociale rehabiliteringsperspektiv i Danmark til gavn for mennesker med psykiske vanskeligheder. Selskabet arbejder for dette formål gennem deltagelse i faglige og politiske debatter og ved at formidle viden til fagpersoner, brugere og andre interessenter.

Serien **Psykosociale Replikker** præsenterer artikler og essays, der diskuterer aktuelle faglige og fagpolitiske emner.

Læs mere på: **www.psykosocialrehabilitering.dk**

Publikationen er udgivet af:

Dansk Selskab for Psykosocial Rehabilitering
Tuborgvej 222
2400 København NV
info@psykosocialrehabilitering.dk
www.psykosocialrehabilitering.dk

Redaktion: Christian Ciesla Guld
Layout: Mark Gry Christiansen

Udgivet marts 2017

Publikationen kan downloades på
www.psykosocialrehabilitering.dk

ISBN 978-87-994728-7-1

Forord

Kære læser

Du får i dette essay et indblik i mine tanker, følelser og refleksioner forbundet med at bruge Åben Dialog som en konfliktopløsende tilgang i arbejdet med og omkring meget udsatte mennesker. Essayet er ikke ment som en kritik af andre måder at gribe lignende problemstillinger an på. Essayet bygger på mine observationer og den daglige praksis, jeg går i. Om I kan finde det anvendeligt i jeres, kan jeg kun håbe på. Der er rigtig mange

udsatte mennesker derude, som har brug for, at vi tør lytte og give os tiden til at høre, hvad de egentlig siger. Til det har jeg endnu ikke fundet noget mere virksomhedsfuldt end Åben Dialog.

Slutteligt et lille citat fra et menneske, der til tider kan være ulidelig at være sammen med, men som jeg alligevel med tiden har lært at holde af.

“Førhen kunne vi se, at de samme konflikter blev ved med at gentage sig. Det gav os anledning til at gå i en helt anden retning. I stedet for overvågning, kontrol og vagter begyndte vi at inddrage de beboere, der var involveret i konflikter, i en åben, meningsfuld dialog. Det krævede mod, men det viste sig, at vi fik værdifuld viden om, hvordan vi undgår at havne i nye konfliktsituationer. Desuden lægger det en dæmper på frustrationer og voldsom adfærd, når vi som personale viser vilje til at lytte, lære og inddrage fremfor at bruge magt. Der vil ofte opstå konflikter, når vi har at gøre med borgere med psykoser eller andre psykiske lidelser, men vi kan forebygge, at de udvikler sig til voldsepisoder, og det skaber et bedre og mere trygt miljø, både for beboerne og medarbejderne,”
siger Kenneth Sandell Henriksen, leder af Tuesten Huse.

Christian Thue Frank, Medarbejderportalen,
Aarhus Kommune, 7. November 2016

Konteksten

Allerede inden det første seminar på Brandbjerg* har jeg refleksioner om Åben Dialog. Jeg er forholdsvis ny leder af et botilbud. Vores målgruppe er særligt udsatte. Beboerne har svære psykiatriske diagnoser, og mange er afhængige af rusmidler. Langt størstedelen af vores beboere har en behandlingsdom, og deres adfærd lægger ikke op til, at dommen ophæves foreløbig. Vores hverdag er præget af volds- og trusselsepisoder. Vi oplevede helt op imod 200 om året i 2013 og 2014. Trods de mange episoder er der langt imellem de meget voldsomme episoder. I efteråret 2015 står jeg dog ansigt til ansigt med en beboer med en stor kokkekniv i hånden. En oplevelse jeg selv havde slået hen, men som kom tilbage til mig i påsken 2016, da vi på tragisk vis mistede en kollega på Lindegårdshusene. Lindegårdshusene er et botilbud, vi kender særdeles godt, idet vi har et samarbejde via Socialstyrelsen.

Mange af vores beboere har ingen kontakt til deres pårørende, hvilket vanskeliggør implementering af Åben Dialog. Netop den manglende kontakt til pårørende reflekterer jeg over, da datoen for det første seminar på Brandbjerg lander i min mailboks. Kan vi bruge Åben Dialog til at følge op på de volds- og trusselsepisoder, som vi har i vores botilbud?

Vi ser os selv som eksperter i at håndtere beboerne, når de er voldsomme og truende. Vi rummer meget, men får også sat tydelige grænser, når dette er nødvendigt. Vi får lukket episoderne ned, tilkaldt politi og kontaktet samarbejdspartnere. Vi får beboerne indlagt hurtigt og præcist, når

de er for syge til at være i en boform. Vi besøger beboerne, når de er indlagt, og forholder dem, at deres adfærd har været uhensigtsmæssig. Beboerne samtykker, og de kan oftest hurtigt udskrives. Alt i alt håndteres det ofte godt, og det er sjældent, at nogen kommer til skade. Jeg er bare ikke tilfreds, jeg er faktisk langt fra tilfreds! Det skyldes, at vi få dage efter en episode kan gentage proceduren igen og igen.

Jeg har et billede i hovedet af beboere, medarbejdere og mig selv, der er fanget i et hamsterhjul. Vi pisser rundt og løser den opgave, som det er at holde hjulet i gang. Fra tid til anden forløber vi os, snubler, vælter rundt i hinanden og slår os. Vi ligger nu fortumlet i bunden af hjulet. Kigger på hinanden, smiler lidt forlegent, ryster hovederne og ja, så løber vi igen. Det er et under, at ingen er kommet rigtig slemt til skade endnu. Der er ingen, der stopper op og søger dialogen. Ingen, der spørger oprigtigt ind til beboeren og hører, hvordan han egentlig har det. Ingen, der interesserer sig for, hvordan episoden påvirkede beboeren. Ingen, der spørger nysgerrigt ind til, hvordan vi mon kan undgå at tage en tur til i hjulet. Nej, det er for svært at tale om.

Vi tænker det som en god faglig indsats at rumme episoden. Vi håndterer den med kollegial sparring, supervision og i de værste tilfælde krisehjælp. Hvad tilbyder vi så beboerne? Indlæggelse, eventuelt en medicinændring, en formaning om, at de ikke må bruge vold som udtryksform og derefter larmende tavshed. Dette med hensyntagen til beboeren, som jo

* Brandbjerg Højskole ved Jelling danner ramme om den toårige Åben Dialog-uddannelse. Her afvikles i alt 6 seminarer med tre undervisningsdage fordelt på to år (2015-2016).

finder det svært at tale om det konfliktfyldte. Der er ingen grund til at rippe op i det sår. Vi i medarbejdergruppen er jo kommet os over episoden efter en stribe dialoger med vores pårørende, kollegaer, supervisor og psykologer! Nej, jeg er ikke tilfreds, og jeg ser Åben Dialog som den konstruktive kæp, der skal stikkes i hjulet.

Jeg kalder en medarbejder, der går på Åben Dialog-uddannelsen, ind på mit kontor og præsenterer hende for en idé. Idéen lyder: "Efter en volds- og truselsepisode inviterer vi den implicerede medarbejder og beboeren ind til en Åben Dialog". Jeg sidder spændt og venter på hendes begejstrede reaktion. I stedet for begejstring møder hun mig med et spørgsmål:

M. "Hvis samtale er det Kenneth?"

K. "Ja, øh, det er jo beboerens."

M. "OK, men du har jo bestemt, hvem der skal deltage."

K. "Ja, det skal beboeren og den anden part i konflikten som minimum."

M. "Det kan jeg godt se, men så er det jo ikke en Åben Dialog. Du har en dagsorden, og beboeren bestemmer ikke selv, hvem der skal deltage!"

Ikke ligefrem den reaktion, jeg havde håbet på, men jeg accepterer medarbejderens præmis, med det kendskab jeg på daværende tidspunkt har til Åben Dialog. Jeg beslutter dog samtidigt at fastholde mit fokus på Åben Dialog som den mulige kæp i voldens og truslernes hamsterhjul.

Praksis

På første seminar inddrager jeg min studiegruppe i mine overvejelser om at bruge Åben Dialogs møder til at følge op på voldsomme episoder. I vores refleksioner hjælper studiegruppen mig til at slippe min forståelse af Åben Dialog-møderne som beboernes møde og til at forstå det som beboerens og netværkets møde. Jeg finder ro i Seikkulas beskrivelse af deltagerne i netværksarbejdet (1). Først og fremmest er der ikke nogen entydige regler for, hvem der skal deltage. Han giver

dog den tommelfingerregel, at de, der definerer en hændelse eller en adfærd som et problem, bør deltage i mødet.

Jeg tænker på de voldsomme episoder, vi har på botilbuddet. Det er altid medarbejderne, der informerer mig om episoderne. De beskriver, tolker og giver forklaringer på beboerens reaktion, men hvor tit rammer vi rigtigt? Jeg beslutter mig for at arrangere et Åben Dialog-møde på baggrund af en voldsom episode.

Praksisfortællingen

Episoden involverer en beboer og to medarbejdere. Beboerens navn er i denne fortælling ændret for at beskytte personens identitet. To medarbejdere låser sig ind i en beboers lejlighed for at udlevere aftenmedicinen. De finder beboeren i sit soveværelse. Grundet erfaringer fra lignende situationer, vurderer de, at han ikke sover men blot ignorerer medarbejderne. De råber ham an og får en voldsom reaktion. Han råber flere gange, at de skal forsvinde. Dette efterlever de ikke hurtigt nok, hvorfor han skubber den medarbejder, der står tættest på ham.

Jeg får på sædvanligvis viden om episoden, da jeg modtager et volds- og truselskema, som jeg skal indberette som en arbejdsskade. Grundet ferie er det allerede tre uger, siden episoden fandt sted. Jeg tænker straks, at jeg er for sent ude. Især da jeg har Seikkulas retningslinjer for god netværksintervention (1) frisk in mente. Interventionen skal komme tidsmæssigt så nær krisens udbrud som muligt og ikke bagefter. Billedet af hamsterhjulet vender tilbage til mig. Jeg har indberettet flere arbejdsskader grundet lignende episoder i denne beboers lejlighed. Vi er dybest set ved at tage endnu en tur i hamsterhjulet og fastholder os selv og beboeren i et samarbejde, der uundgåeligt fører til, at vi på et tidspunkt falder igen. Jeg beslutter, at vi skal søge en dialog på baggrund af episoden. Jeg sender en mail til en af mine medarbejdere og beder hende om at være mødeleder og tovholder. Hun går arbejdsplanen og min kalender igennem og finder første mulige dato. Mødet kan finde sted to uger senere. Det er vores virkelighed, så jeg accepterer, og hun arrangerer mødet.

Jeg går i de følgende uger og kæmper med en følelse af frustration. Jeg op-

lever, at vores praksis tvinger mig til at bøje, tviste, strække og manipulere flere af de intentioner, der ligger i Åben Dialog. Dette for at få det til at passe ned i den kontekst, der er vores hverdag. Frustrationen stiger, da tovholderne opsøger mig den morgen, hvor vi har arrangeret mødet. Beboeren har ikke lyst til at deltage. Han kan ikke huske episoden og nægter at have råbt eller skubbet til nogen. Min hjerne bøjer, tvister, strækker og manipulerer lidt mere. Seikkula smider mig et ben. Han har været så skodesløs at skrive, at de professionelles afmagtsfølelse kan være et udgangspunkt for et netværksmøde (2). Yderligere skriver han et par sider tidligere i samme bog, at “enhver må finde den arbejds metode der passer bedst til formålet”. Jeg sender tovholderen tilbage til beboeren og siger, at vi er nødt til at gennemføre mødet. Det er helt OK, at han ikke husker episoden og har den oplevelse, at den ikke har fundet sted. Vi som netværk har dog behov for mødet, og vi håber, at han vil deltage. Jeg beder hende også spørge beboeren, om han vil holde mødet i sin egen lejlighed. På den måde bevæger vi os væk fra kontorene og ud på beboerens hjemmebane. Det tænker jeg som en god rammesætning for en Åben Dialog. Jeg oplever det mere ligeværdigt og mindre formelt, når dialogerne foregår i hjemlige omgivelser frem for kontorer og mødelokaler – medarbejdernes hjemmebane.

Tovholderen vender tilbage, beboeren har accepteret sin skæbne, og jeg får det møde jeg har manipuleret mig frem til.

Vi forlader fællesarealerne og bevæger os ned til beboerens lejlighed. To medarbejdere, som er direkte impliceret i episoden, deltager sammen med en tredje medarbejder, hvor sidstnævnte deltager som

mødeleder. Jeg deltager som reflektant. Vi banker på og bliver budt ind. Kjeld sidder som vanligt i sin sofa, der på alle parametre har set bedre dage. Han sidder helt fremme på kanten af sofaen og virker nervøs og utryg. Inden vi får sagt noget, siger han straks, at han ikke husker noget. Mødelederen tager hånd om hans utryghed, og vi finder os alle til rette i stuen. Mødelederen sætter konteksten. Jeg er ekstremt opmærksom på mit kropssprog. Jeg har Birgitte Dam Jensens og hendes undervisning på Branbjerg med mig. "Vi bliver mere sensitive over for kropssprog, hvis vi er uenige eller utrygge" (3). Hun suppleres af Anders Lindeseth i min bevidsthed: "Vore kroppe aflæser hinanden, uden bogstaver og ord, og kan mærke, om opmærksomhedsrummet er åbent eller lukket" (4). Jeg oplever, at Kjeld er meget fokuseret på mig, selvom jeg ikke deltager aktivt i selve dialogen. Jeg tænker, at han har svært ved at gennemskue, hvilken rolle lederen har i dette setup. Han har hørt mødelederens beskrivelse af min rolle, men accepterer han den, eller er jeg stadig lederen, hvis dagsorden er at få ham tydeliggjort, at hans ageren i episoden ikke er acceptabel? Jeg forsøger via min bevidsthed om kropssprogets betydning at signalere accept, nysgerrighed, anerkendelse, ligeværdighed og oprigtig interesse i hans perspektiv.

Da selve mødet går i gang, viser Kjeld tydeligt, at han ikke vil starte, så mødelederen vender sig mod medarbejderne og spørger, hvad der kunne være vigtigt at tale om. Mens mødelederen nænsomt og respektfuldt fører dem igennem deres beskrivelse af episodens handlinger, sikrer hun, at deres tanker og refleksioner kommer frem. Jeg bliver bevæget af deres fortællinger, der vidner om stor anerkendelse og forståelse for Kjeld. De taler hele tiden til mødelederen, men har samtidig Kjeld i deres perifere opmærksomhed. Fra tid til anden får han et smil og et anderkendende nik. Det lader til at have en

tryghedsskabende og beroligende effekt på Kjeld. Han sidder stadig i sofaen, men han lader sig stille, men sikkert synke tilbage i sofaens ryglæn. Jeg lader mig også påvirke af den trygge stemning, der opstår i rummet. Jeg lægger mærke til, at jeg kan fokusere mere på de ord, der fylder rummet, frem for den kropslige kommunikation. Det glæder mig, da jeg i årevis har trænet mig selv i at lytte efter, hvad andre egentlig mener, når de ytrer sig. Tom Andersen har dog beriget mig med en opmærksomhed på at lytte efter, hvad andre virkelig siger og ikke, hvad de virkelig mener (5). Jeg kan nu, hvor jeg er mere afslappet og til stede, bedre forvise den indre stemme, som hele tiden forsøger at regne ud, hvad mødedeltagerne egentlig mener.

Mødelederen vender sig nu mod Kjeld. Ikke med et krav om dialogisk deltagelse, men med en indbydelse til at bringe hans perspektiv ind. Kjeld rømmer sig, stopper sin pibe i stilhed og tænder den. Jeg mærker dilemmaets hånd gribe fat i mig. Jeg bliver som leder kaldt til at sikre medarbejdernes arbejdsmiljø. De må ikke udsættes for passiv rygning i arbejdstiden. På den anden side kalder reflektantens rolle på mig. Denne rolle er mere optaget af, at Kjeld gør sig klar til at træde ind i dialogen. Jeg vælger at forblive i reflektantens rolle. Et øjeblik opmærksomhed går dog til mødets rammesætning. Træls, vi ikke havde fået talt om røgen, da den jo er allestedsnærværende i beboernes lejligheder.

Kjeld virker berørt af de to medarbejderes fortælling om episoden. Han fastholder aldrig at have råbt ad dem eller skubbet dem. Hvorfor skulle han have gjort det? Han er jo rigtig glad for dem begge! På trods af den manglende hukommelse, gengiver Kjeld pludselig sin oplevelse af at blive forstyrret i sit soveværelse. Han lader os forstå, at det er et døds-kammer, hvor man skal lade ham hvile i fred.

Jeg sidder med dette billede af et hvilende menneske i et døds-kammer, da mødelederen byder mig ind i refleksionen. Jeg lader billedet og min optagethed af det blive udgangspunktet for min refleksion – min åbning (6). Jeg er optaget af de ord, der har bevæget mig fra et billede af en beboer, der skulle have medicin på sengekanten, til et billede af et menneske i hvile. Jeg kobler de ord, der har skabt billedet på medarbejdernes beskrivelse af episoden.

Mens refleksionen sender mødedeltagernes ord tilbage i rummet, bliver jeg opmærksom på Kjeld. Ved refleksionens start retter han sig hurtigt op. Gjorde han sig klar til lederens formaninger? Spørgsmålet fik et kort sekund min opmærksomhed, men jeg afviste det og fandt tilbage til mødedeltagernes ord, udtryk og mine egne indtryk. Denne manøvre hjalp Kjeld mig med. Efter ganske få sætninger i refleksionen, glider han tilbage i sofaen. Bevægelsen fortsætter. Han ligger nu halvt ned og trækker fødderne op i sofaen. Hans kropssprog er et konstant parameter for mig. Er refleksionen tilpas forstyrrende, eller er den for forstyrrende for Kjeld. Min indre dialog holder mig tilbage. Jeg er bevidst om, at Kjeld kan smide os ud af hans lejlighed hvert et øjeblik. Jeg er derfor påpasselig med, at de spørgsmål, jeg bringer ind i refleksionen, ikke bliver for usædvanlige. På den anden side har jeg Tom Andersens perspektiver på spørgsmål med mig. Hvis de bliver for sædvanlige, skaber de ingen spænding hos mødedeltagerne (6).

Efter refleksionen vender mødelederen tilbage til mødedeltagerne. Der er stilhed. Det er ikke en afventende stilhed og ej heller en akavet stilhed. Der er en eftertænkning stilhed, hvor de udtalte ord stadig hænger i luften. De falder stille på plads i de lyttendes bevidsthed. Det er Kjeld, der først finder ord: "Du er jo slet ikke så dum, Kenneth. Det er faktisk ret fornuftigt det, som du siger". Jeg vil meget gerne tage æren og oplevelsen af at have sagt noget fornuftigt, men det er jo ikke mine ord. Det er blot Kjelds og medarbejdernes ord, som jeg har taget i min mund og givet tilbage.

Jeg går i stå ved tasterne i min essay-skrivning. Jeg går en tur i den kølige forsommeraften. Stopper op og følger flagermusens jagt efter insekter. Jeg ved, at den udsender talrige lyde. De er i en frekvens, som jeg ikke kan opfange, selvom jeg ihærdigt forsøger at skærpe mine sanser. Det er nøjagtigt, sådan mine tanker er. Jeg ved, at der i dialogen var mange flere ord, men jeg husker dem ikke. Jeg kan se Kjeld, mødelederen og medarbejderne for mig. Jeg kan endda se, at de kommunikerer, men ordene kan jeg ikke høre. Jeg bliver opmærksom på, at vi ikke længere er i Kjelds lejlighed. Vi står i et hamsterhjul. Et hamsterhjul, der står stille. Vi kigger lidt fortumlet på hinanden, som om vi er forundret over, at vi står der. Vi går ud af hjulet. Hilser pænt på hinanden og går hver til sit. Dialogen var kort efter juleferien 2015. Der har ikke siden været en volds- eller trusselsindberetning i Kjelds lejlighed. Hamsterhjulet står stadig stille.

Perspektivering

Vi kender vores beboere på travet, sagde en erfaren medarbejder stolt til mig, da jeg startede som leder på boformen. Det er en forudsætning for ikke at komme til skade i denne branche. Dengang lyttede jeg nysgerrigt, men forstod ikke hvor vigtig en udtalelse det var. Medarbejderen kunne lige så godt have sagt, at forforståelse og forudindtagethed er vejen til færre konflikter. Det var en meget omsorgsfuld medarbejder, der brændte for at hjælpe beboerne. Hendes forudindtagethed var blevet værdsat og anerkendt i hele hendes karriere. Jeg har en følelse af ubehag ved blot at skrive det, for der findes mange, der stadig arbejder ud fra samme præmis. Der er ikke noget forkert i at kende vores beboere godt, men vi må ikke lade kendskabet blænde for vores evne til evigt at opsøge nye og tilpas usædvanlige dialoger. Jeg vil ikke gøre hende ondt med mine refleksioner. Jeg vil heller ikke gøre andre ondt med dem, men jeg er bekymret for, at tilgangen dagligt gør psykiatrien farligere at arbejde i, end den behøver at være. Vi har arbejdet ud fra en forforståelse om, at vores beboere er farlige. Denne forudindtagethed er vi nødt til at tage op til diskussion og revision (7). Den kan være med til at skabe virkelighed.

Med ovenstående bevidsthed rammer Lars J. Sørensen oplæg om skam mig hårdt på seminaret i oktober 2015. "Oplevelsen af forkerthed starter, når man føler sig forkert mødt" (8). Jeg tænker, at vi

i psykiatrien har været og til stadighed er dygtige til at fortælle vores beboere, når de er forkerte. De får ofte, hvis ikke altid, skylden for de voldsomme episoder, der opstår omkring dem. De kan på den baggrund blive magtesløse og miste deres Selv. Her fremhæves det i oplægget, at de kan blive givet kapaciteten til at tage liv.

Skamfølelse og vold (Gillian)

1. **Hellere påføre andre lidelse end selv føle sig magtesløs**
2. **"Sjælemord" – Det sjælelige bånd til mig selv og til mine medmennesker**

For det er værre at miste sit
Selv end at miste sit liv
For når alt er mistet, er alt
ligegyldigt
– også eget
– eller andres liv (8)

Vi skal for alt i verden undgå, at vi kommer derhen. Jeg tænker, at jeg i Åben Dialog har fundet en metode – en tilgang, der sikrer at vores praksis bliver mere ligeværdig, respektfuld og sikker. Både beboere og medarbejdere skal udvikle sig, hvis vi skal undgå utidige dødsfald i psykiatrien. Dette kan vi sikre via en dialogisk praksis, der fører til samudvikling, hvor alle parter forandrer sig (9). Kan Åben Dialog redde liv? Ja, det er jeg overbevidst om.

Litteraturliste

- (1) Seikkula, J. (2008): *Åben Dialog og netværksarbejde*, kap. 4 "Principper for netværkscentreret arbejde", Hans Reitzels Forlag.
- (2) Seikkula, J. (2008): *Åben Dialog og netværksarbejde*, kap. 5 "Metoder i netværksarbejde", Hans Reitzels Forlag.
- (3) Dam Jensen, B. (Brandbjerg, 20. maj 2015): Oplægget "Kropssprog".
- (4) Lindseth, A. (2011): "Når vi bliver syge på livets vej – en udfordring for filosofisk praksis". I: Knox, J. B. L. & Sørensen, M. (red.): *Filosofisk praksis i sundhedsarbejde*, Forlaget Frydenlund.
- (5) Andersen, T. (2014): *Reflekterende processer. Samtaler og samtaler om samtalerne*, kap. 14 "En genfortælling af et møde – et formøde og så selve mødet", Dansk Psykologisk Forlag, 3. udgave, 8. oplag.
- (6) Andersen, T. (2014): *Reflekterende processer. Samtaler og samtaler om samtalerne*, kap. 3 "Vigtige retningslinjer for det praktiske møde", Dansk Psykologisk Forlag, 3. udgave, 8. oplag.
- (7) Andersen, T. (2014): *Reflekterende processer. Samtaler og samtaler om samtalerne*, kap. 8 "Gensyn med bogen i 1993; fem år efter", Dansk Psykologisk Forlag, 3. udgave, 8. oplag.
- (8) Sørensen, L. J. (Brandbjerg, 7. oktober 2015). Oplægget "Skam – medført og tillært. Skam som almenmenneskelig følelse".
- (9) Seikkula, J. og Arnkil, T. E. (2014): *Åben Dialog i relationel praksis. Respekt for anderledeshed i øjeblikket*, kap. 5 "I dialog med den anden", Akademisk forlag.

OM FORFATTEREN

Kenneth Sandell Henriksen (født 1978)

Boformsleder af botilbuddet Tuesten Huse i Aarhus Kommune siden 2013.

Han er uddannet ergoterapeut i 2007 og har i en årrække beskæftiget sig med recoveryorienteret konfliktløsning. Har i årene 2015-16 taget den toårige Åben Dialoguddannelse og er sideløbende i gang med at gennemføre Diplomuddannelsen i Offentlig Ledelse.